

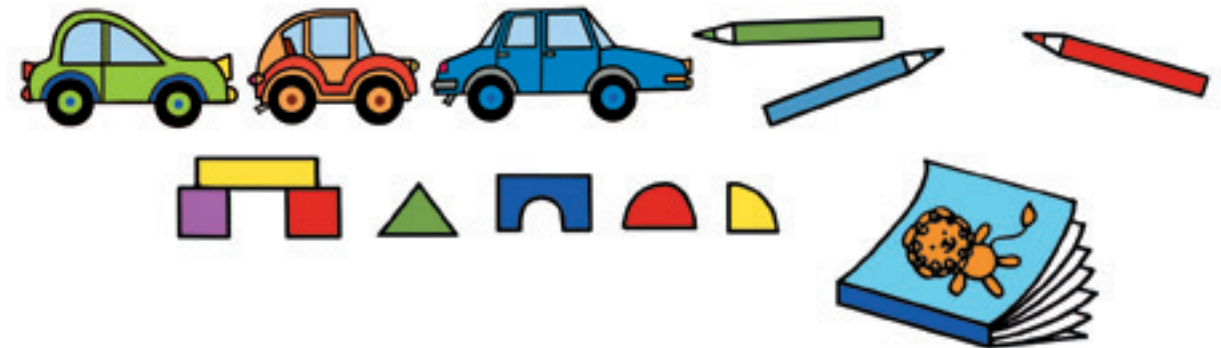
ÖRÖMTÁNC

Samu kilencéves, vidám, göndör hajú kisfiú volt, az arcán sok-sok szeplővel.

Mindig megnevettette társait, sok barátja volt. Segítettek neki közlekedni az iskolában, mert Samu kerekesszékekben ült. Nem tudott járni, a lábai túl gyengék voltak ahhoz, hogy felálljon.

Samu most is vidáman üdögélt a székében, és onnan figyelte az osztálytársait, akik épp a táncot gyakorolták. Ezzel a tánccal lepik meg tanáraikat az évváró ünnepségen.

– Fordul, dobbant, tapsol és megáll! – kiáltotta a tanárnő.

– Na, lássuk még egyszer!

– Neked hol a párod? – kérdezte a pöttyös ruhás kislánytól, aki magában pördült-fordult a parketten.

– Nincs párom, elutazott – felelte a kis pöttyös.

– Hm, mindenkinek kell pár – ingatta a fejét a tanárnő.

– Majd én leszek a párja!

– mondta Samu, és begurult a terem közepére.

– Samu? – kérdezték izgatottan a gyerekek.

– De jó! Igen! Samu legyen a párja! – hallatszott mindenfelől.

A hátsó sorból azonban gúnyos nevetés tört fel.

– Samu? Táncolni fog?

– hahotázott három fiú, és a hasukat fogták neveltükben.

– Azonnal hagyjátok abba! – szólt rájuk a tanárnő, de addigra már késő volt. Samunak annyira fájt a gúnyolódás, hogy köszönés nélkül kigurult a teremből, és többé nem nézte meg a táncpróbákat.

Barátai mindent megpróbáltak, hogy Samut megvigasztalják. Győzködték, hogy jöjjön be a próbákra, hiszen ő is az osztályhoz tartozik, de Samu hallani sem akart erről. Amíg a többiek a táncot gyakorolták, ő a könyvtárban olvasgatott.

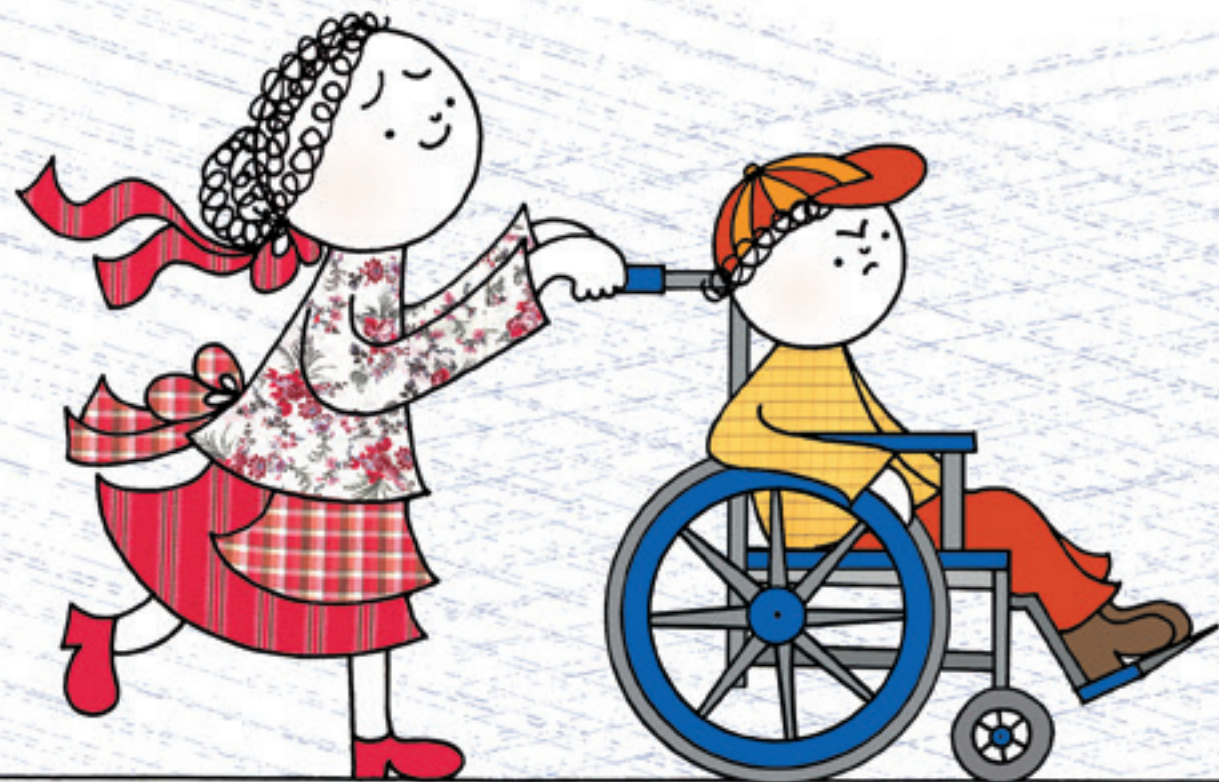
A három fiú elnehezült szívvel ment a következő táncpróbára. Minden alkalommal egyre szomorúbbak lettek, míg végül nem bírták tovább.

– Mit csináljunk? – tanakodtak.

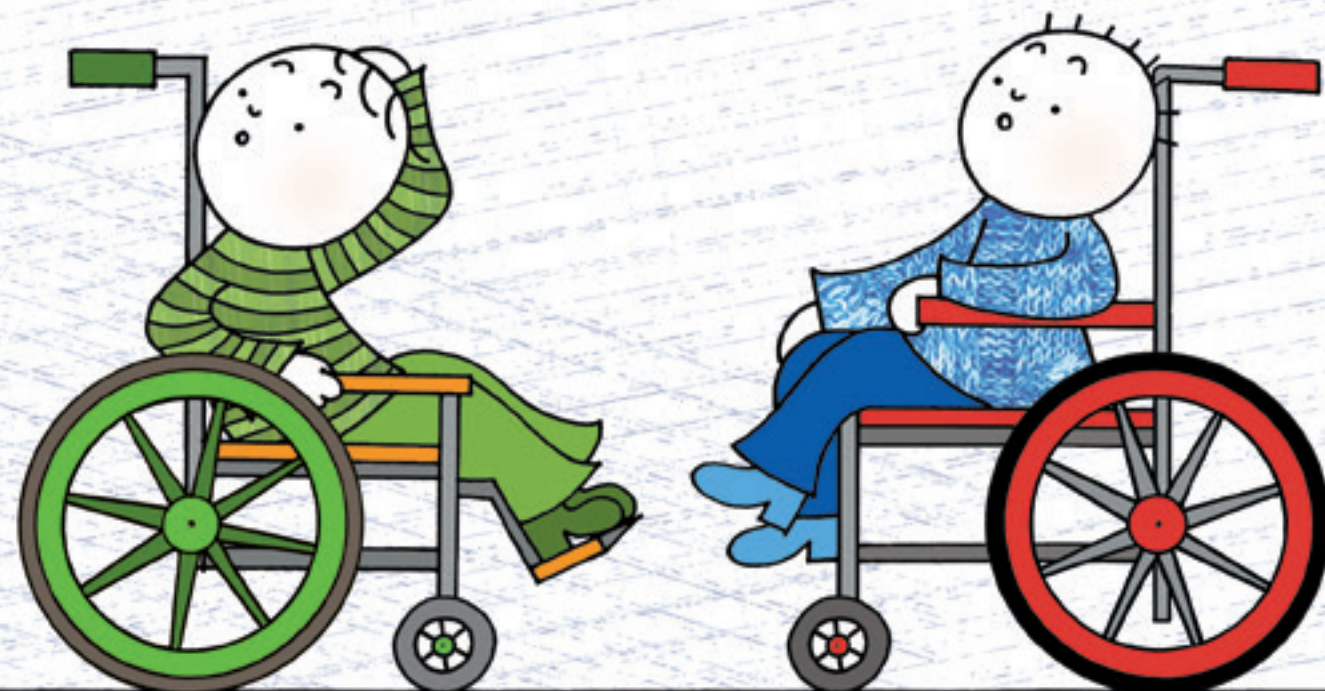

- Egyszerűen mondjuk meg Samunak, hogy sajnáljuk, és nem is úgy gondoltuk...
- Á, ez nem elég!
- De elég. Mert tényleg sajnáljuk.
- Annyira ronda dolog volt! Hiszen mi is ülhetnénk abban a kerekesszékekben! – mondta a csíkos pulcsis fiú keserűen.
- Ez az! – kiáltott fel a másik, akinek göndör fürtjei alig fértek bele a sapkába. – Ez nagy ötlet! Szerezzünk három kerekesszéket, olyat, amelyen Samunak is van, és abban fogjuk el-táncolni a táncot! Akkor biztosan Samu is visszajön közénk!

A tanárnő segített nekik, és pár nap múlva a három fiú kerekesszékekben gyakorolta a táncot.

Nem volt egyszerű. Sok munkába került, amíg sikerült irányítaniuk a guruló járgányokat.

Amikor már jól ment, elmentek együtt Samuhoz, és mindent elmeséltek neki.

– Gyere velünk! Ha te is beállsz, mindenkinek lesz párja. Négy guruló táncos a lábon járók között.

– Igen, négy kerekos táncos!

– Benne vagyok! – mondta Samu, és a szíve hatalmasat dobbant örömeiben.

Az előadás jól sikerült.

A guruló táncosok akkora tapsot kaptak, hogy még a torna-
terem falai is beleremegtek.